

Олеся Гончар

«Мало сказати: Гончар любив Україну.
Він жив нею, боровся за неї – усім життям...»

Р. Лубківський

«Україна – ось ідеал Олеся Гончара! Світло
любві цього вічного ідеалу струменить із
слова письменника через усе його життя».

Я. Гоян

«Не одне покоління молодих українців
училося на його [Гончарових] емоційно
наснажених книжках, як треба любити
рідну землю»

М. Наєнко

«Олеся Гончар не намагався обходити го-
стрих кутів, не «пригладжував» подій і не
спрощував правди»

В. Симоненко

«Гончар – художник світла, його дослід-
ник, зображувач і поет; Музично течуть
хвилі Гончарової прози».

М. Бажан

«... Життя Олеся було, я б сказала, драма-
тично-трагічне, стражденне життя
людини, яка так багато всього зазнала в
житті і так багато завжди брала на себе»

В. Гончар

«Зоря Олеся Гончара яснітиме нам,
допоки віку».

Ю. Мушкетик

«Мова Олесь Гончара нагадує мені ту поліфонію літа, ту щедрість теплого серця, його дозрілість і силу... Він весь належить мові, її красі і непступливості, її ранковій чистоті і джерельній дзвінкості... в мові письменника все поєднується в дивному суголоссі, все грає і бринить, все вібрує і тривожить».

I. Драч

«Олесь Гончар – один із тих українських письменників ХХ століття, творчість яких можна й треба прочитувати в контексті світових літературних досягнень та ідеологічних поєдинків»

Д. Павличко

«Великі письменники завжди були мостами між минулим і майбутнім. Гончар бере в них те, що спрямовано в майбутнє. Бере охоче й сумлінно. І сам продовжується в майбуття».

П. Загребельний

«Олесь Гончар – письменник, якого люблять іноді, здається, за саме звучання його імені».

П. Загребельний

«Оповідання Олесь Гончара наділені... неповторним звучанням, і воно вчувається нам, як у фразі, як у композиції епізодів, як в побудові сюжету, так і в самих долях героїв, у їхніх вчинках».

Є. Гуцало

«Поезії Олесь Гончара написані в кращих традиціях неокласиків. Вони, на мою думку, мають дотичність до «неокласичного» своїм інтелектуальним рівнем, умінням неокласиків схопити емоційно-настровеу сторону життя».

В.Осадчий

«... Специфічна «оптика» бачення ним світу: він скоріше зверне увагу на добрі, приязні, сонячні аспекти життя своїх героїв, ніж на темні, жорстокі його прояви...»

Ф. Неуважний

«У переломні катарсисні моменти в житті суспільства... на передній план виступає (природно, що за обов'язкової умови – наявність таланту) сама особистість письменника, його суто людські якості: принциповість, громадянська мужність, моральна чистоплотність і в справах громадських, і в побуті, абсолютне неприйняття конформізму, чіткість ідейної позиції, чесність у поводженні з фактами історичними і фактами сьогодення. Саме такими якостями повною мірою володіє Олесь Терентійович Гончар».

Б. Олійник

«Тому, хто із вогню приніс
натхненне слово

і образи живі, освячені огнем...»

Дарчий напис В. Сосюри

«Творча палітра Олесь Гончара дуже яскрава, різнобарвна, в кожному новому творі відкривається величезне багатство його художнього обдарування».

І. Шамякін

«Олесю Гончару не треба було вживатися в образи своїх героїв, він просто жив з ними, жив у них, а вони жили в ньому».

Б. Олійник

«...Читаю... і вникаю серцем у вічну пісню Вашої землі, таку поетичну, манливу своєю музикою»

К. Федін

«Для Гончара народ – найвище мірило, незмінне захоплення його душі, і кожне явище життя він намагався розглядати мовби очима народу».

Л. Талалай

«Ми з нашою деформованою ментальністю не доросли до сприйняття тих істин, які глибинно розкривав у нас самих – українцях – Олесь Гончар...».

М. Зобенко

«... [Гончар] всюди свій, в кожному регіоні, в кожному закутку української землі».

Р. Лубківський

«Гончар дуже добра людина, дуже приємна і задушевна».

Л. Леонов

Увічнення пам'яті Олеся Гончара

Затверджено нове Положення про премію імені Олеся Гончара // Літературна Україна. – 2017. – 27 лип. – С. 2.

Україна. Кабінет Міністрів. Про заснування літературної премії імені Олеся Гончара // Літературна Україна. – 1998. – 6 січ. – С. 1.

Пасемко І. У гостях у велета української літератури О. Гончара : [у Полтаві відбулася Всеукр. наук. конф. «Феномен Олеся Гончара в духовному просторі українства»] / І. Пасемко // Рідний край. – 2008. – № 2. – С. 209–213.

Білик Г. Усі дороги ведуть до Олеся Гончара: [II Всеукр. наук. конф. «Феномен Олеся Гончара в духовному просторі українства»] / Г. Білик // Зоря Полтавщини. – 2013. – 12 квіт. – С. 3.

Бондаренко С. Рік Гончара, вік Гончара... / С. Бондаренко // Літературна Україна. – 2013. – 11 квіт. – С. 2.

Вручено премію імені Олеся Гончара // Літературна Україна. – 2004. – 29 лип. – С. 2.

Українська Рада Миру започаткувала премію ім. О. Гончара

Собори душ своїх бережить... : зб. творів молодих літераторів Полтавщини. – Полтава : «Полтава», 2007. – 156 с.

Тарасюк Г. Німецькі уроки з української літератури / Г. Тарасюк // Урядовий кур'єр. – 2007. – 31 серп. – С. 8–9.

Про історію заснування Міжнародної премії ім. О. Гончара та її лауреатів за 10 років.

Тарасюк Г. Під зорею Гончара : [Про кн. «О. Гончар: прагнїть задумів глибоких», до якої увійшли твори лауреатів Міжнар. україно-німецької премії ім. О. Гончара] / Г. Тарасюк // Літературна Україна. – 2007. – 1 листоп. – С. 2.

Гнатюк Н. Ім'я високе, світле: вручення Міжнародної україно-німецької літературної премії імені Олеся Гончара за 2006 рік / Н. Гнатюк // Урядовий кур'єр. – 2006. – 8 квіт. – С. 16.

Міжнародна премія знайшла лауреатів // Голос України. – 1999. – 3 квіт. – С. 3.

Бондар Л. «Прапорonoсці», «Тронка», «Собор» / Л. Бондар // Літературна Україна. – 2002. – 28 берез. – С. 4.

Вийшов 2-томник «Людина світу, син Дніпра», де йдеться про життя О. Гончара та в світлі нового дня розглядаються його твори.

Іменем Олеся Гончара назвали миколаївські корабели судно типу «ріка-море» // Урядовий кур'єр. – 2006. – 4 трав. – С. 1.

Переможці конкурсу імені Олеся Гончара // Літературна Україна. – 2000. – 11 трав. – С. 5.

Конкурс заснований дніпропетровським літературно-мистецьким журналом «Бористен».

Клименко Н. Гончаровими стежками мудрості й добра : [про «Зелене свято Гончарового дитинства» у с. Суха Кобеляцького р-ну] / Н. Клименко // Зоря Полтавщини. – 2012. – 13 черв. – С. 3.

Крикуненко В. Автографи Олеся Гончара в Москві : [ексклюзивна виставка «Автографи»] / В. Крикуненко // Літературна Україна. – 2013. – 18 квіт. – С. 3.

Цибенко М. Імені Олеся Гончара / М. Цибенко // Літературна Україна. – 1998. – 26 берез. – С. 4.

Науково-дослідній лабораторії фольклору, нар. говорів та літератури Придніпровського регіону Дніпропетровського державного університету присвоєне звання Майстра.

Чікалін В. Нащадки прапорonoсців. Воїни уславленої 72-ї механізованої дивізії висловили побажання присвоїти ім'я Олеся Гончара частині, в якій він воював і увічнив подвиги своїх однополчан у романі-трилогії «Прапорonoсці» / В. Чікалін // Урядовий кур'єр. – 2000. – 12 груд. – С. 9.

Фонду імені Олеся Гончара – 10 років // Пам'ятки України: історія та культура. – 2006. – № 3. – С. 3 – (обкл.)

Створено Всеукраїнський фонд відтворення видатних пам'яток історико-архітектурної спадщини ім. Олеся Гончара.

МУЗЕЇ. ПАМ'ЯТНИКИ О. ГОНЧАРУ

Хата, де виростав Олесь Гончар (до 90-річчя від дня народження). Путівник / упорядник Т. Бондаревська. – Полтава: Полтавський літератор, 2008. – 72 с.

Білоцерківець Н. Боронитель духовності: [відкриття пам'ятника у Києві] / Н. Білоцерківець // Українська культура. – 2001. – № 8. – Обкл.

Олесь Гончар повернувся // Жінка. – 2001. – № 8. – С. 3.
Фотоінформація про пам'ятник письменникові у Києві.

Бондаревська Т. «...І нова Україна свіжі квіти не забуде сину принести» / Т. Бондаревська // Зоря Полтавщини. – 2007. – 9 листоп. – С. 3.

У м. Дзержинську Дніпропетровської обл. у місцевій школі відкрито музей О. Гончара.

Віценя Л. Соборний дзвін над Україною / Л. Віценя // Зоря Полтавщини. – 2003. – 2 квіт. – С. 3.

Вшанування пам'яті письменника у державному літературно-меморіальному музеї-садибі О. Гончара.

Гончар В. Повернення до своєї хати / В. Гончар // Українська газета. – 2000. – 21 груд. – С. 5.

Квітка О. Авторіві «Собору» : [відкрито меморіальну дошку на мурі Михайлівського Золотоверхого монастиря] / О. Квітка // Літературна Україна. – 2011. – 26 трав. – С. 16.

Рижков В. Будинок у Ломівці пам'ятає «Прапороносців». Поки «верхи» відзначають ювілей Щербицького, «низи» створюють народний музей Гончара / В. Рижков // День. – 2003. – 19 лют. – С. 5.

Рубан Л. Музей Олеся Гончара як важливий складник системи навчально-виховної роботи в школі [м. Київ] / Л. Рубан // Рідний край. – 2014. – № 1 (28). – С. 136–138.

ХУДОЖНІ ТВОРИ, ПРИСВЯЧЕНІ О. ГОНЧАРУ

Батюк В. О. Т. : [вірш-присвята] / В. Батюк // Київ. – 1998. – № 3–4. – С. 3–4.

Білаш О. О. Гончару : [вірш] / О. Білаш // Вінок пам'яті Олесь Гончара : спогади. Хроніка. – К., 1997. – С. 451.

Дзюбенко Н. Олесеві Гончару : [вірш] / Н. Дзюбенко // Літературна Україна. – 2003. – 24 квіт. – С. 2.

Драч І. Балада про усмішку (Олесю Гончару) : [вірш] / І. Драч // Вибрані твори : в 2-х т. / І. Драч. – К., 1986. – Т. 1. Поезії. – С. 303–304.

Забаштанський В. Собор : [вірш] / В. Забаштанський // І все-таки стою! : поезії. Переклади / В. Забаштанський. – К., 2009. – С. 281.

Заєць В. Щоденники О. Гончара : [вірш] / В. Заєць // Культура і життя. – 2005. – 24 серп. – С. 6.

Кононенко П. Голоси в пустелі : драматична поема / П. Кононенко // Українознавство. – 2010. – № 3. – С. 275–277.

Костенко М. Олесеві Гончару – з полтавських доріг : [вірш] / М. Костенко // Зоря Полтавщини. – 1998. – 13 трав. – С. 3.

Лупій О. Повернення Олесь Гончара (на відкриття пам'ятника письменнику у Києві) : [вірш] / О. Лупій // Літературна Україна. – 2001. – 31 трав. – С. 1.

Любивий М. Хата Гончара : [Вірш] / М. Любивий // Протуберанці серця : поезія, публіцистика / М. Любивий. – Полтава, 2009. – С. 107.

Павличко Д. Уся моя печаль, і ніжність, і тривога : [поезія] / Д. Павличко // Слово Просвіти. – 2003. – Ч. 50. – С. 10.

Петрук-Попик Г. Собор Олесь Гончара : [вірш] / Г. Петрук-Попик // Літературна Україна. – 2002. – 22 серп. – С. 6.

Піка К. Співці : [вірш] / К. Піка // Дзвін. – 2003. – № 9. – С. 158.

Редчиць І. Собор свободи : [вірш-присвята] О. Т. Гончару / І. Редчиць // Літературна Україна. – 2008. – 22 трав. – С. 2.

Ротач П. Золотокриле слово Гончара : [вірш] / П. Ротач // Полтавська Думка. – 1995. – 21 лип. – С. 2; Вінок пам'яті Олеся Гончара : спогади. Хроніка. – К., 1997. – С. 235.

Сизоненко О. «Слов'янські танці» Дворжака : новела / О. Сизоненко // Жінка. – 1999. – № 5. – С. 14–15, 28.

Цюпа І. Лицарі духу : [вірш] / І. Цюпа // Україна. – 2000. – № 6. – С. 43.

Чабаненко В. Ватаг-рятівник (О. Т. Гончару) : [вірш] / В. Чабаненко // Літературна Україна. – 2001. – 20 груд. – С. 7.

Чемерис В. В зоні Змієносця : роман-придибенція / В. Чемерис // Вітчизна. – 2004. – № 3–4. – С. 14–69.

*Я сам [Гончар]
продовжується в майбуття...*

(Біобібліографічний дайджест-показчик, 2015)

**МІЖНАРОДНА НЕДЕРЖАВНА УКРАЇНСЬКО-
НІМЕЦЬКА ЛІТЕРАТУРНА ПРЕМІЯ ім. ОЛЕСЯ ГОНЧАРА**

Надійшла.... річ – пам'ять народу.

О. Гончар

Міжнародна недержавна українсько-німецька літературна премія ім. Олеся Гончара заснована в 1997 році великими шанувальниками творчості письменника з м. Ессен (Німеччина): письменницею Тетяною Куштевською, меценатом, громадським діячем і бізнесменом Дітером Карренбергом та Національною спілкою письменників України на підтримку літературної молоді України та пошанування О. Гончара у світі. Ідея належить нашій землячці Тетяні Куштевській, в інтерв'ю якій 1995 року для газети «Нойес Дойчланд» Олеся Гончар із великою любов'ю та тривогою говорив про майбутнє української літератури і молодих авторів, про допомогумолодим талантам. Тетяна Куштевська згадує: «Це нас так схвилювало, що й вирішили встановити щорічну премію для тих, хто триматиме прапор Гончара».

За роки існування премії її лауреатами стали понад 80

талановитих юних обдарувань: поети, прозаїки, критики, публіцисти. Багато з них уже є авторами кількох книжок, членами Національної спілки письменників України. До десятиріччя заснування премії вийшла книга-збірка молодих письменників-лауреатів «Прагніть задумів глибоких». Також студенти-україністи Лейпцігського університету переклали німецькою деякі твори авторів збірки.

Незмінно від самого початку українсько-німецькою премією опікується дружина Олеся Гончара – Валентина Данилівна. У журі, окрім неї, уже тривалий час альтруїстично працюють Петро Перебийніс, Іван Драч та Галина-Тарасюк.

Міжнародна недержавна українсько-німецька літературна премія імені Олеся Гончара вручається за найкращий твір молодого автора. На конкурс приймаються як вже друковані, так і ще неоприлюднені твори україномовних авторів віком до 30 років, які живуть в Україні та за її межами. Переможців конкурсу журі визначає у п'яти номінаціях: проза – роман або повість; цикл оповідань; поезія; літературознавча праця, присвячена творчості Олеся Гончара; публіцистика. Висунення номінантів на присудження відбувається до 15 лютого, присудження – до 15 березня.

Урочисте вручення нагород переможцям конкурсу традиційно відбувається 3 квітня – в день народження Олеся Гончара, славного сина нашого народу, який став оберегом всього українства, в Спілці письменників. Такий захід – найкраще святкування дня народження письменника. Доки живуть ідеї Майстра – живе його ім'я. Так ми піднімаємо його прапор, бо це наш оберіг.

ПОЛТАВЦІ – ЛАУРЕАТИ ПРЕМІЇ 2001–2014 рр.

2001 рік

Міщенко Олександр Михайлович

*Література – це двері, відчинені в
чужі душі, що ведуть до інших народів.*

А. Моруа

Премію отримав за цикл оповідань «Попереду хвилі».

Міщенко Олександр Михайлович – український письменник, поет, прозаїк, журналіст народився 18 січня 1971 р. в м. Лубни Полтавської області. Член Полтавської спілки літераторів з 1996 року, Національної спілки журналістів України з 2003 року та Національної спілки письменників України з 2004 року.

Закінчив Полтавський обласний вечірній університет журналістики (1999). Працівник літературно-мистецької газети «Акорд» (1995–1998), позаштатний кореспондент обласної газети «Молодіжна газета» (м. Пирятин), з 1996 до 1998 року – засновник і видавець першого в Лубнах літературного журналу «Дюжина», з 2003 – кореспондент, згодом редактор відділу сільського життя міськрайонної громадсько-політичної газети «Лубенщина». Також із 2003 року очолює літературне об'єднання імені Олеся Донченка в м. Лубни. На громадських засадах редагує і видає обласну літературну газету літооб'єднання ім. О. Донченка «Ліра».

Друкувався в журналах «Дзвін» (Львів), «Бахмутський шлях» (Луганськ), «Січеслав» (Дніпропетровськ), «Соборність» (Ізраїль), «Рідний край» (Полтава), «Український детектив», «Бористен», газетах «Літературна Україна», «Літературна Полтавщина», «Лубенщина», «Вісник», «Молодіжна газета», журналах для дітей «Журавлик», часописі

української діаспори в Австралії «Прозріння», а також у колективних збірниках «Посульська муза» (Лубни, 1998) та «Сонячні перевесла» (Лубни, 2003), «Відлуння Василевого Різдва» (Полтава, 2004), «Біла альтанка» (Полтава, 2007), «Дзвінке перо Посулля» (Лубни, 2008), «Сяйво рідного слова» (Лубни, 2009), антології літераторів Полтавщини «Калинове гроно» (Полтава, 2004 та 2010), «Лубенський ужинок» (Миргород, 2013).

Автор книг:

поезія:

- «Екологія душі» (Лубни, 1996);
- «Мальва Розпашна» : інтимна лірика (Полтава, 2005);
- «Полудень» (Лубни, 2011);

проза:

- «Жінка з планети Гріх» (Лубни, 1997);
- «Попереду хвилі» (Київ, 2002);
- «Картопляний жук» (Лубни, 2003);
- «Узбіччя» (Лубни, 2009);

книги для дітей:

- «Трояндовий витязь» (Полтава, 2007);
- «Літні пригоди Богданчика», «Коць-Василашка у Веселашках» (Миргород, 2010);
- «Літні пригоди Богданчика» (повість) (Лубни, 2012);
- «Новые приключения Айболита» (казка за мотивами творчості Корнія Чуковського) (Лубни, 2012);
- «Стеариновий хлопчик» : фантастична повість (Миргород, 2012).
- Автор слів «Гімну Лубенщини».

Лауреат конкурсів:

- Міжнародний конкурс найкращих творів молодих українських літераторів «Гранослов» (2000);
- Всеукраїнський конкурс сучасної новели ім. Валер'яна Підмогильного (III премія, 2006).

Лауреат премій:

- Міжнародна українсько-німецька літературна премія ім. О. Гончара (2001);
- Всеукраїнська літературна премія імені Олександра Олеся (2006);
- премія Полтавської обласної організації НСЖУ імені Григорія Яценка (2010).

2004 рік

Зелік Оксана Андріївна

Отримала премію в номінації «Літературознавство» за літературознавчу працю «Літературознавчі студії Олеся Гончара».

Зелік Оксана Андріївна народилася 11 вересня 1977 року в с. Нестеренки Полтавського району Полтавської області. В 1994 році закінчила Рунівщинську середню школу, потім – Полтавський державний педагогічний університет імені В. Г. Короленка (1994–2000). Спеціальність «Педагогіка і методика середньої освіти, українська мова і література». Здобула кваліфікацію «Магістр педагогічної освіти, викладач української мови і літератури».

У 2000–2003 рр. працювала учителем української мови та літератури СШ № 17 м. Полтави, 2003 р. – асистентом кафедри української літератури Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Із 2010 р. – асистент, старший викладач кафедри журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

З 2006 р. по 2009 р. навчалася в аспірантурі Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова на кафедрі української літератури.

Автор понад 20 наукових статей з історії літератури,

літературної критики, історії журналістики, опублікованих у наукових журналах і збірниках наукових праць. Брала участь у роботі понад 20 наукових конференцій та семінарів в Україні та Польщі.

2012 рік

Єщенко Марина

*Публіцистика починається там,
де є думка.*

А. Аграновський

Отримала премію за збірку публіцистичних портретів «Життямоє!»

Марина Єщенко писала про себе: «У минулому – мрійниця, сьогодні – оптимістка в масштабах всесвітнього потоку, в майбутньому – нобелівський лауреат у галузі миру. Має два дипломи, які нібито підтверджують отримання філологічної освіти. Має купу зіпсованого паперу й ідей для псування ще кількох куп. Теоретично може не писати, але, коли на роботі, сумно береться за старе – пише».

Марина Єщенко народилася 15 березня 1986 року в с. Великий Кобелячок Новосанжарського району Полтавської області.

Закінчила Велико-Кобелячківську загальноосвітню школу із золотою медаллю. Завдяки перемозі у літературному конкурсі «Вчитель – моє покликання», у 2004 році вступила поза конкурсом на факультет української філології НПУ ім. М. П. Драгоманова на спеціальність «Українська мова, література, зарубіжна література та літературний редактор».

У 2008 році вступила в магістратуру Інституту філології КНУ ім. Т. Шевченка на спеціальність «Літературна творчість».

З 2009 року, отримавши дипломи двох університетів, влаштувалася в Наукову бібліотеку ім. М. Максимовича Київського національного університету імені Тараса Шевченка бібліотекарем читального залу періодики, де працює донині.

З 2010 року – здобувач кафедри «Теорії літератури, компаративістики і літературної творчості» КНУ ім. Т. Шевченка по спеціальності «Теорія літератури», тема дисертації «Поетика абсурду в сучасній новелістиці». По темі опубліковано 4 статті і 2 перебувають у друці.

До 2014 року поезії й проза опубліковані приблизно у 40 журналах і альманахах, 20 газетах районного, обласного і всеукраїнського значення. Брала участь у двох частинах літературно-мистецького проекту «Щоденник». Є членом літстудії «Перехрестя» при НСПУ і літературного клубу «Маруся» при НПУ імені М. П. Драгоманова

У 2011 році брала участь у Літній літературній школі у Карпатах.

Протягом останніх років виступала на фестивалях «Захід» (Львівська обл., 2010), «Країна мрій» (Київ, 2009–2011), «Гогольфест» (Київ, 2013), а також на різних поетичних читаннях у таких містах, як Харків, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Львів, Полтава, Київ, Обухів.

Цього року виконавча Рада при Департаменті суспільних комунікацій КМДА, затвердили список авторів, які перемогли у конкурсі–проекті «Перша книжка автора», серед авторів в прозі переміг рукопис М. Єщенко «Поговори зі мною».

Основними творчими здобутками є перемоги в літературних конкурсах, зокрема:

- Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу «Любіть Україну» (2004) – проза;
- Лауреат конкурсу «Поетичні зорі – 2006» (м. Полтава) – поезія;
- Лауреат конкурсу «Собори душ своїх бережить» (м. Полтава, 2007) – проза;

- Лауреат Всеукраїнського літературного конкурсу «Троянди й виноград» (2008) – поезія;
- Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу ім. Вадима Коваля (м. Чернівці, 2011) – проза;
- Заохочувальна премія видавництва «Смолоскип» (2011) – проза;
- Лауреат конкурсу «Собори душ своїх бережіть» (м. Полтава, 2011) – проза;
- Лауреат Міжнародної українсько-німецької літературної премії ім. Олесь Гончара (2012);
- Заохочувальна премія видавництва «Смолоскип» (2013) – проза.
- Наразі живе і працює в м. Києві.

2013 рік

Сторожівська (Гужва) Світлана

Поезія – це завжди неповторність...

Л. Костенко

Отримала премію у номінації «Дитяча проза» – за збірку поезій «У помасі лелечого крила».

Світлана Сторожівська (Гужва) народилася 10 вересня 1995 року в Полтаві. Свій літературний псевдонім взяла від назви с. Сторожове Чутівського району Полтавської області, де зараз проживає. Закінчила Полтавський обласний ліцей-інтернат для обдарованих дітей із сільської місцевості імені А. С. Макаренка.

Віршує з третього класу. Має поетичний і прозовий доробок, пробує себе у різних жанрах: журналістиці, драматургії, літературознавстві.

Публікується у різних виданнях: в антологіях «Полтавський сміхограй», «Духовна скарбниця Чутівщини», в альманасі чутівських літераторів «Сонячні зажинки», в лу-

бенському часописі «Ліра», в чернігівському «Прилуччина», в газеті МАЛіЖ «Сузір'я-Фест», в газетах «Сільські новини», «Літературна Чутівщина», в журналі «Діє-Слово», газеті «Край».

Її твори звучали на радіостанції «Червона калина» МАЛіЖ та у програмі «Кольоровий світ» Національного радіо.

Світлана Сторожівська – володар премії Ліги Меценатів України за перемогу в конкурсі «Національна ідея і патріотизм» (2009), брала участь у Всеукраїнському поетичному форумі ім. Максима Рильського «Троянди і виноград» (2008), лауреат Всеукраїнського XXV конкурсу-огляду «Нові імена України-2012», IX Міжнародного фестивалю обдарованої юні «Рекітське сузір'я – 2012» в трьох номінаціях, переможець всеукраїнського Творчого марафону Національного радіо програми «Кольоровий світ». Лауреат районного огляду-конкурсу «Веселка-2006» та фестивалю дитячої та юнацької творчості «Крила надії» (2006, 2007 роки).

Неодноразово брала участь в обласному літературному конкурсі імені Олеся Гончара «Собори душ своїх бережіть». У 2010 році здобула третє місце в номінації «Поезія», молодша вікова група, а у 2011 – перше місце в номінації «Поезія» та 2 місце в номінації «Проза», молодша вікова група.

В 2014 році стала дипломанткою літературно-мистецької премії ім. Володимира Малика за збірку поезій «Висі».

2014 рік

Люба Євгенія Леонідівна

Поезія – це прекрасна мудрість.

В. Симоненко

Премію отримала за збірку поезій «Місто паломників».
Поетеса Євгенія Люба народилася 25 червня 1981 року

в с. Горбанівці Полтавського району. У 2003 році закінчила історичний факультет Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Друкувалася в газетах «Зоря Полтавщини», «Полтавський вісник», «Коло», «Українській літературній газеті» у журналах «Мистецькі грані», «Склянка часу», «Рідний край», «Березіль», «Золота пектораль», альманахах «Маршрути полтавської поезії», «Нова проза», на мистецько-літературному порталі «Захід-Схід».

Абсолютний переможець VII обласного літературного конкурсу «Собори душ своїх бережить» (Полтава, 2011), присвяченого пам'яті Олеся Гончара.

Учасниця Всеукраїнської наради молодих письменників (Ірпінь, 2011)

Рукопис її дебютної збірки «Зала очікування» в 2011 році ввійшов до десятки кращих, відзначених журі літературної премії видавництва «Смолоскип».

Живе в м. Полтава.

2014

Пушко Олександр Олександрович

*... У душі кожної людини є клапан,
що відкривається тільки поезією.*

М. Некрасов

Отримав премію за збірку поезій «Етіологія тиші».

Олександр Олександрович Пушко – український письменник, поет, прозаїк, журналіст народився 26 жовтня 1992 року в м. Зіньків Полтавської області. З 2010 року – студент ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія» (спеціальність «Лікувальна справа»).

Публікувався в альманахах «Рідний край» (Полтава),

«Ірпінські світанки» (Біла Церква), «Острови» (Полтава), журналах «Київ» (Київ), «Діє-Слово», «Склянка Часу Zeitglas» (Канів), «Золота Пектораль» (Чортків), часописі «Соборність» (Ізраїль), «Антології сучасної новелістики та лірики України», газетах «Літературна Україна», «Зоря Полтавщини», «Ліра», «Молодь України» та інших виданнях.

Брав участь та став лауреатом в конкурсі «Кращий відеопоетичний твір».

Член літературної студії «Полтавські джерела», яка діє при обласній організації НСПУ та обласної поетичної вітальні «За обрій» при Полтавському ОЦЕВУМі.

Переможець обласного літературного конкурсу «Собори душ своїх бережить – 2010». Дипломант Малої академії наук України. Учасник кількох Всеукраїнських нарад молодих літераторів (Київ – Ірпінь, 2010 та Київ – Ворзель, 2013).

Лауреат XIX Всеукраїнського конкурсу Українського фонду культури «Нові імена України» (Київ, 2010), Загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання» (Одеса, 2010). Відзначений Українським фондом культури медаллю.

Лауреат премій:

- Полтавська обласна премія імені Панаса Мирного (2013);
- Літературно–мистецька премія імені братів Тютюнників (2013);
- Міжнародна літературна премія імені Івана Кошелівця за добірку «Поезії» (2013);
- Лауреат Міжнародної українсько-німецької літературної премії ім. Олеся Гончара (2014).

Автор книги поезій «Завтра» (Полтава: Дивосвіт, 2012).

Живе в м. Полтава.

Наукове видання

*З вінка шани
Олесеві Тончару*

Ретроспективний збірник бібліографічних видань
(2003 – 2018 рр.)

Коректура авторська.
Комп'ютерне верстання – **Кірсєва Л. В.**

Підписано до друку 14.02.2018 р.
Формат паперу 60×84/16.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 2,8. Тираж 100 пр. Зам. №13518.

Видавець і виготовлювач ТОВ «АСМІ».
36011, м. Полтава, вул. В. Міщенко, 2.
Тел./факс: (0532) 56-55-29.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК №4420 від 16.10.2012 р.